

Честитый Господарю, вѣсти пріяхъ отъ тай-
ный нашъ съвѣтникъ въ Византіѣ. Той ми явѣва,
какво Императоръ Никифоръ пратилъ Калокыра въ
Руско до Кіевскый князь Свѣтослава съ голѣмы
дарове за да свѣрзатъ сѣмъкъ противъ насъ. Рус-
кый князь слѣдъ като склонилъ на това, отправилъ
ся съ войскъ-тѣ си противъ насъ. Нѣ зло-то е,
че съвѣтникъ-тѣ ни закъснѣлъ много съ извѣстіе-
то си, зацо-то днесъ достигнѣ пратеникъ отъ
Станъ войводѣ, кой-то ми извѣстѣва, какво Рус-
си-тѣ, слѣдъ като разбили войскъ-тѣ ни въ До-
ростоль и прѣвзели града, днесъ ся намиратъ не
далечъ отъ столицѣ-тѣ ни.

Царь Петъръ.

Какъ може това ! до сега да не ся из-
вѣстишь !

Георги Сурсовулъ.

Нѣма нищо Господарю, (на себе си). Азъ мѣт-
но врѣмя чякамъ. (на царя) Ные имамы довольно вой-
скъ тукъ. Азъ заповѣдахъ вече на военный вой-
водѣ да стѣга войскъ-тѣ, и безъ да губи врѣмя,
да излѣзе на поле-то. Нападателіе-тѣ сѣ малко.
Той ще гы проводи скоро задъ границѣ.

Царь Петъръ.

Въ опасность сме, Георге : слѣдъ малко ще
ся видимъ нападнѣти и отъ Византійскы войскы.
Ты не трѣбваше де развалашъ мира съ Цариг-
градскый съвѣтъ. Ето що произлѣзе сега.